CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LU

BILL GAZON

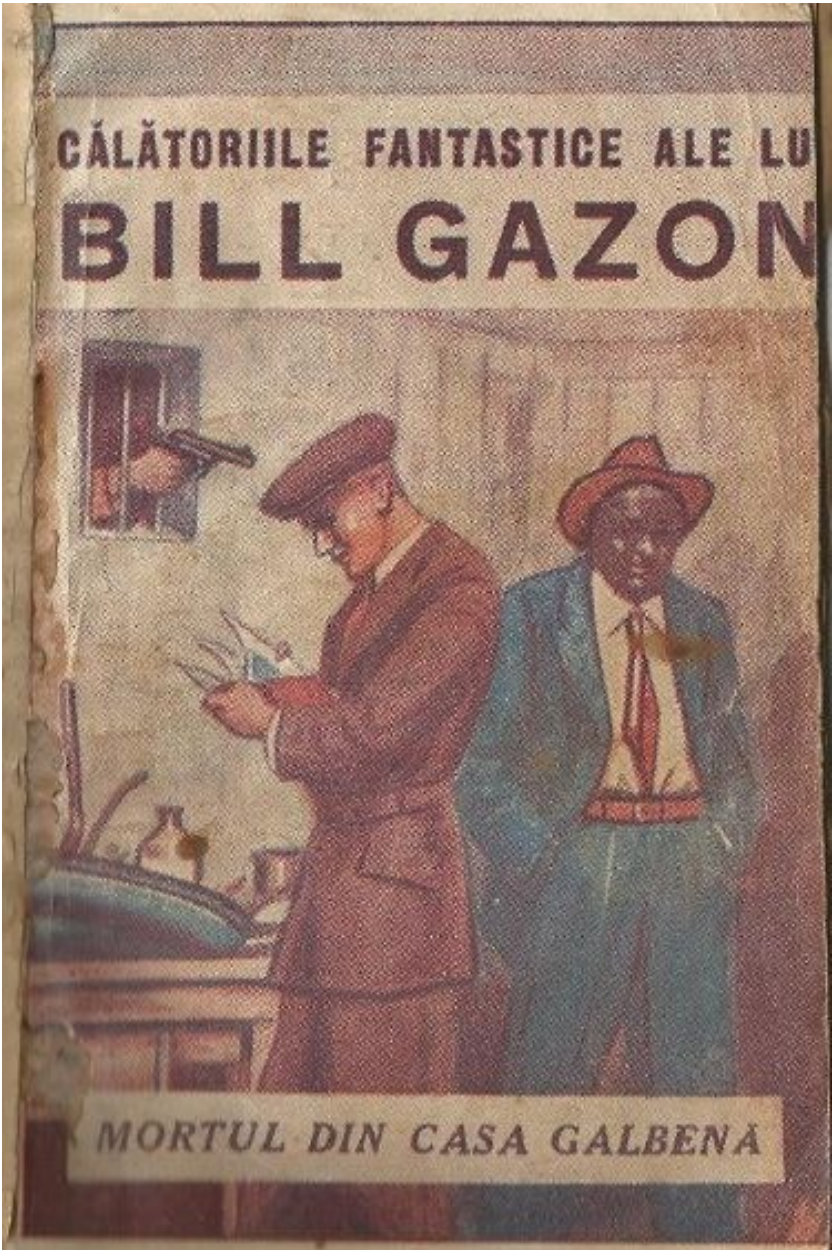

MORTUL DIN CASA GALBENĂ

No. 22 Lei 3.—

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

MORTUL DIN CAMERA GALBENĂ

Nr. 22

— În căutarea surorii sale pierdute —

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

Mortul din camera galbenă

Capitolul 1

Pe o urmă veche

Bill Gazon umbla de colo până colo prin odaia-i dela han. Era agitate de atâta insucces.

Sam, credinciosul său prieten negru, şedea într‘un colţ, uitându-se trist la amicul său alb.

- Sam, lasă jelitul, că nu ne foloseşte la nimic. Trebue s’o luăm de la început, să aflăm adică încotro s’a îndreptat banda cu soea mea. Să mergem înc’odată la casa cea galbenă ! Poate găsim ceva ce ne-ar duce pe urma adevărată., căci de sigur că Japonezii n’o să ne trimeată vreo ilustrată din noua lor vizuină.

Pe seară se’mbrăcară şi porniră în expediţie, cu intenţia de a încer-ca să ajungă nevăzuţi în casa în care fusese ţinută sechestrată, până deunăzi, sora lui Bill Gazon şi să pătrundă înăuntru.

Poate că Japonezii, în graba plecării, vor fi uitat ceva ce ar putea servi ca indiciu al punctului spre care fugiseră.

Deteră, un răstimp, târcoale casei. Toate obloanele erau închise; semn că proprietarii lipseau.

Bill Gazon aruncă o ochire pe stradă. Nu se vedea ţipenie de om.

Făcu semn lui Sam să se apropie şi escaladară la iuţeală gardul grădinii ce'nconjura casa.

Încovoiaţi şi tot umblând în umbra pomilor şi a stufişurilor se în-dreptară spre uşa din faţă. Era încuiată.

Se uitară , un moment, unul la altul, ca'n nedumerire, apoi ocoliră clădirea.

Uşa din dos era şi ea încuiată. Dar de intrat, trebuiau neaparat să intre. Aşa dar, cu forţa !

O dădură de perete fără mare greutate şi păşiră în tinda întunecoa-să. Traseră cu urechea.

Nu se percepea nicio mişcare. Tăcere mormântală domnea în casa.

Să nu fi lăsat Japonezii pe nimeni de pază ? Ciudat ! Lui Bill Gazon nu-i venea să creadă.

Fu cuprins de nelinişte. Nu cumva va fi picat înt'o cursă de astă-dată periculoasă.

Ar fi preferat o luptă corp la corp decât să dibue în nesiguranţă. Dar n'avea încotro; trebuiau să percheziţioneze casa.

Poate că se'nşela şi era cu adevărat complet părăsită. Cu atât mai bine !

În orice caz, trebuia să fie cu ochii'n patru, căci Japonezii se price-peau prea bine să puie la cale surprize.

Încuiară cu grijă uşa pe dinăuntru şi, scoţându-şi lămpiţa din buzu-nar, Bill Gazon căută în tindă butonul de electrică. Dar lumina nu ardea. Se'ntrerupsese curentul, astfel că erau avizaţi doar la o lămpiţă de buzu-nar. Suiră scara ce ducea la etajul unde se afla camera în care locuise Thea cu prietena ei, Rusoaica.

O, cum mai scârţâiau treptele !

Bill lumina toate ungherele şi colţurile. Nimic suspect. Uite colo odaia Theei !

Apăsă cu băgare de seamă clanţa şi răsfrânse înăuntru lumina. Obloanele erau închise.

Intrară.

Dulapurile erau deschise şi pretutindeni trântite articole de îmbră-căminte. Totul indica graba cu care locatarii plecaseră.

Nu găsiră însă nimic ce să le fi putut trăda încotro s'au îndreptat locatarii.

Bill lumina toate ungherele şi colţurile. Nimic suspect. Uite colo odaia Theei. (Vezi pagina 6).

Bill Gazon reflectă: când fusese întâia oară aci, lăsase pentru sora sa un bileţel prin care o înştiinţa că e în preajma ei.

Să-l fi găsit dânsa? În cazul acesta, cu siguranţă că i-ar fi lăsat un semn identic. Răsfrânse raza de lumină a

lămpiţei de jur împrejurul odăii. Stai ! Ce e colea pe masă ?

Fu din doi paşi acolo.

Biletul său !

Aşa dar, nu’ncăpuse în mâinile Theei. Îşi muşcă buzele. Cu toată precauţiunea, Japonezii găsiseră răvaşul şi sora sa nu ştia nimic.

Dar iată alt bilet ! Nu cumva ? Îl despături repede. Sângele-i se urcă în obraz. Iată ce conţinea:

Domnişoarele nu vor să fie liberate.

Ce ironie amară ! Bill Gazon mototoli hârtia şi o azvârli într’un colţ. Pretutindeni i-o luau duşmanii înainte.

- Sam, eu cred că zadarnic căutăm. Nu von găsi nimic care ne-ar putea îndruma în spre locul unde a şters-o banda.

- Să căutăm şi prin celelalte odăi. Poate tot găsim ceva.

- Bine ! Dar speranţe prea mari tot nu am. Banda a îndepărtat cu grijă tot ce ar putea-o trăda. Văzuşi tu singur cu câtă băgare de seamă am ascuns biletul pentru soră-mea şi Japonezii tot l-au găsit. Şi, după toate cele, îşi mai şi râd de mine.

Deodată Bill Gazon simţi un curent rece în obraz. Se întoarse mirat spre prietenul său cel negru.

- Ai deschis tu uşă ?

- Nu, dar de ce ?

- Tocmai am simţit un curent. Tu n’ai observat nimic.?

- Ba da, dar Sam nu ştie de unde vine curentul.

Traseră cu urechea. În acelaşi moment, uşa se mişcă parcă din ţâ-ţâni.

Bill Gazon fu, dintr’o săritură acolo, o deschise şi făcu lumină pe coridor.

Nimic şi nimeni.

- *Damned* ! O fi umblând stafii prin casa asta ?

Bill Gazon se frecă la frunte. Să fi fost doar o halucinaţie, o cones-cinţă a nervilor surescitaţi ? Nu ! Era ceva necurat aci.

Stinse lămpiţa şi amândoi prietenii se aşezară la pândă după uşă.

Trecură câteva minute de încordare.

Nu se auzi nicio mişcare. Nimic nu turbură tăcerea Vasăzică, tot se înşelaseră.

De, cam curios !

Capitolul 2
O descoperire fioroasă

- Ascultă Sam, eu cred că ne-am înşelat. Să mergem înainte ! Trebuie să ne grăbim, fiindcă timpul cât poate arde bateria lămpiţei e foarte limitat.

- *All right*.

Bill Gazon aprinse din nou lumina şi străbătură amândoi coridorul spre camera cealaltă.

Sam deschise uşa şi Bill făcu lumină înăuntru. Fără îndoială că locuise cineva acolo, poate chiar duşmanul său.

Intrară grăbiţi acolo şi încuiară. Şi pe când Sam tot cotrobăia prin dulapuri, Bill Gazon se duse la birou.

Rămase înmărmurit.

Niciun sertar nu era închis. Le trase unul după altul afară. Goale ….goale ! Doar pe ici-colo hârtii neîntrebuinţate. Iată şi mapa.

Bill Gazon întoarse foaie după foaie. Nimic ! Lumina lămpiţei se micşora din ce în ce.

Era gata să închidă mapa, când găsi la ultima pagină o foaie pe care erau scrise următoarele:

Te osteneşti zadarnic. Nu vei găsi nimic.

- *Damned* !

Vasăzică, Japonezii bănuiseră că el se va abate in nou în casa asta. Şi ce ironie muşcătoare !

Luă mapa şi o svârli încolo, furios.

- Uliu ! Ai lovit bunătate de cap a lui Sam.

Bill Gazon nu răspunse nimic şi-şi muşcă buzele. Nu-i ardea acum de glume.

Lumină coşul. Fusese golit cu îngrijire. Nu era în el nici cel mai mic petic de hârtie.

Cum ridică iarăşi capul, simţi perfect un curent uşor.

Rămase o clipă uluit apoi sări la uşă.

- La dracu’ !

Când s’o deschidă, întâmpină parcă oarecare rezistenţă, dar până să-şi dea seama ce este o şi dăduse de perete.

Nu se vedea pe coridor mineni. Se apucă cu mâinile de cap. Îl amăgeau oare nervii sau cu adevărat umblau stafii prin casă ?

El însă nu credea în strigoi. Şi, totuşi, simţise perfect curentul.

Era exclus să se fi înşelat. Ce s’o fi petrecând pe aci ?

Îi venea să înnebunească.

Sam se apropiă şi trase iar cu urechea. Nimic ! Bill Gazon se uită la ceasornic.

Era nouă seara. Lumina lămpiţei amenința să se stingă.

Se furişă pe corridor în semi-întuneric.

Bill era foarte supărat. Japonezii îşi băteau joc de el.

Deodată se opri, ca ţintuit locului, şi un fior rece ca ghiaţa îi trecu prin şira spinării.

O clipă chiar că inima fu aproape să-şi înceteze bătăile, pentru ca apoi să şi le iuţească.

Se izbise cu piciorul de ceva moale ş avu impresia că o mână rece, de mort, îi s'a încleştat de gleznă.

Se simţi ca paralizat; căută un sprijin dar nu găsi niciunul.

- Sam !

- *Yes* !

Şi Negrul se apropiă. Bill Gazon îl apucă de umăr şi se rezemă de el.

Se reculese în sfârşit, se aplecă şi răsfrânse lumina slabă a lămpiţei pe duşumea, spre a scoate imediat un ţipăt de groază.

În faţa lui zăcea un cadavru.

Sam se aplecă şi el, încercând să vadă ce speriase pe prietenul său cel alb.

- *Damned !* Un Japonez !

Lămpiţa lui Bill se stinse de tot. Numai firul de metal al becului mai ardea slab. Sam se aprinse un chibrit, iar Bill Gazon îşi lipi urechea de pieptul Japonezului şi, în acelaşi timp îi pipăi pulsul.

Era mort.

Zăcea acolo, ca şi cum ar fi căzut în mers, secerat de o moarte subită. Zăcea pe spate, cu mâinile întinse.

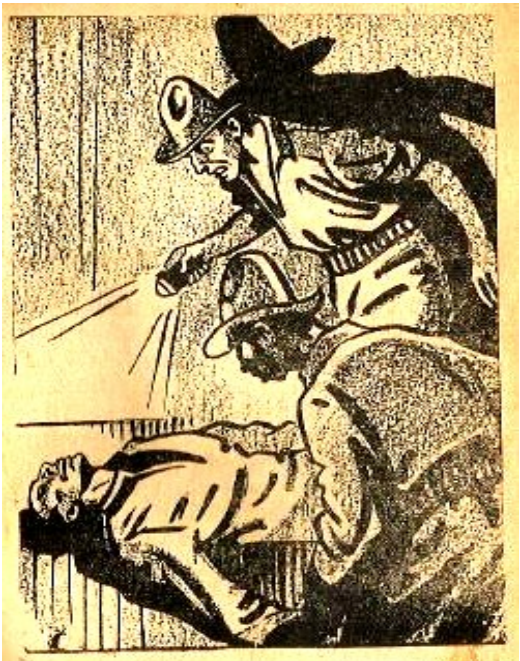

In faţa lui zăcea un cadavru. Sam se aplecă şi el, încercând să vadă ce speriase pe prietenul său alb. (Vezi pagina 13).

La pâlpâiala chibriturilor, Bill Gazon căută pe capul Japonezului o rană care ar fi putut face să se presupună un asasinat, dar nu găsi nimic.

- Sam aş dori să ştiu de ce nu l-au transportat de aci Japonezii. Avut-au aşa de puţin timp ? Sau vor să facă să fim noi bănuiţi ? Nu gă-sesc nicio rană sau vreun semn de strangulare. Nu poate fi la mijloc decât o apoplexie sau o otravă cu efect rapid.

- Poate că dihania asta galbenă avea intenţia de trădare, aşa că cei-lalţi i-au făcut de petrecanie.

- Nu prea cred. Japonezii nu se trădează între ei, ci se servesc de trădare doar împotriva altor neamuri.

- În orice caz, n’avem a ne teme de pârlitul ăsta. Mortul din groapă nu se mai întoarce. Să căutăm mai departe ! Poate că tot avem noroc.

Se ridicară. Nu se distingea nimic în întunericul de pe coridor.

Sam aprinse din nou un chibrit şi păşi înainte.

Bill Gazon lăsă cadavrul aşa cum îl găsise. Şi era gata să urmeze pe Negru, când i se păru că observă o mişcare a mortului.

Aprinse la iuţeală un chibrit şi se aplecă din nou asupra cadavrului.

Nu văzu însă nimic suspect. Iar vreo halucinaţie a fanteziei sale înfierbântate ?

- Sam are dreptate, - îşi zise el. Mortul din groapă nu se mai întoar-ce.

Mergea greu cu căutatul, la flăcăruia chibriturilor ce ardeau prea puţin.

Se bizuiau mai mult pe simţul tactil decât pe ochii lor.

Se izbeau foarte des în întuneric de câte ceva. Câte un scaun cu spetează sau fără se răsturna cu sgomot.

Se opreau câteva minute şi trăgeau cu urechea; nu se auzea însă nimic, decât scârţâitul podelelor sub picioarele lor. Sau Sam se izbea cu rezervorul său de înţelepciune de vreun dulap deschis şi bodogănea la ocări.

Cercetară peste tot, dar fără niciun folos. Nu găsiră nimic.

Bill Gazon clătină, înciudat capul.

- Uliu !

- Ce e Sam ?

- Vânt !

Bill Gazon ridică ochii. De astădată nu simţise nimic.

Se uită spre uşă, căutând să străbată cu ochii întunericul, dar nu putu distinge nimic.

În aceeaşi clipă răsună o împuşcătură. Glontele nimeri în uşa unui dulap, care se prefăcu în ţăndări.

După aceea se făcu iarăşi linişte.

Cei doi prieteni rămaseră ca împietriţi, ciuliră urechile, se uitară de jur împrejur şi tot nu ştiură din ce direcţie venise proiectilul. Clipe de sbucium.

În urmă însă, Bill nu se mai putu stăpâni şi, nimerind cu piciorul un scaun berc, îl înhăţă şi-l svârli într'o fereastră.

Geamurile se sparseră, obloanele se desfăcură şi lumina pală a lunii pătrunse în cameră.

Cei doi prieteni căutau ţintă la uşă şi nu-şi credeau ochilor.

Lângă ea zăcea cadavrul unui bărbat.

Trecu un timp până să se reculeagă. Se apropiară cu băgare de seamă de mort.

Bill Gazon cercetă uşa şi o găsi încuiată.

De precauţiune, o zăvorî şi pe dinăuntru, după care târî pe mort la fereastra deschisă unde era puţină lumină.

Îl examina cu atenţiune şi rămase încremenit.

- Mă Sam, ăsta-i mortul de afară.

- Aşi ! E altfel îmbrăcat decât celălalt.

- Aşa e... adică nu ! Asta nu-i nicio dovadă. Afară de aceasta, sea-mănă amândoi ca două picături de apă. Dar ce ne pierdem noi vremea pălăvrăgind şi nu căutăm pe ţintaşul misterios ? Deschide şi celelalte fe-restre şi cercetează prin cameră ! Trebuie să fie aci.

Sam făcu aşa cum îi se spusese. Deschise celelalte ferestre şi niciun colţ nu scăpă privirii sale scrutătoare.

Cu braţele-i vânjoase, împingea înlături toate dulapurile, în cău-tarea unei ascunzători secrete.

- Nu-i nimeni aci afară de noi.

- Dumnezeule, dar nu se poate ca mortul să fi tras, deşi glontele a venit din direcţia unde zace el. Poate găseşti măcar revolverul.

Şi iar căută Sam şi iar clătină sceptic capul.

Bill Gazon nu ştia ce să creadă. Să fi umblând cu adevărat stafii prin casa asta ?

Scotoci prin hainele mortului, dar nu era nicio armă prin ele.

- Ciudat, Sam, foarte ciudat ! Nu există nici aci urmele vreunui asasinat. Dacă acesta este cu adevărat

cadavrul numărul doi, apoi trebue să ne aşteptăm să dăm şi peste numărul trei. Dar parcă tot nu-mi vine să cred că duşmanul o să-şi împuţineze forţele. Ori că visăm ori.... zău aşa, nu ştiu ce să mai spun. Dar ce vrei să faci cu şnurul ăla ?

- O, absolute nimic ! Sam vrea doar să împiedice cadavrul să în-vieze încă odată.

Şi Sam legă cu şnurul mâinile şi picioarele Japonezului mort şi Bill Gazon nu-l stânjeni.

Poate era bine, poate era rău ceeea ce făcea Sam. Nici el nu ştia cum să-şi explice toate aceste întâmplări, oricât îşi frământa mintea.

- Ce părere ai tu, Sam ?

- Nu găsim nimic aci. Să mergem acasă !

- Stai ! Mi-am amintit că nici nu am fost la garaj. Ia să dăm o raită pe acolo. În zorul cu care au fugit, să nu fi uitat adică Japonezii nimic ?

Capitolul 3
Foaia lipsă

Cei doi prieteni coborâră pe dibuite scara spre a merge la garaj. Şi cum Bill Gazon întindea încet picior după picior, se izbi de ceva, rămase atârnat şi apoi căzu cu capul înainte.

Căută să se apuce de vreun obiect, nimeri însă în gol, se prăvăli peste Sam, care mergea înainte şi amândoi se rostogoliră pe trepte.

Jos, Sam începu să injure şi, în acelaşi moment, Bill Gazon simţi două mâini încleştându-i-se de gât.

Cu mare greutate, se putu desprinde din strânsoarea de fier.

- A, ticălosule ! – strigă Negrul.

- Mă Sam, te-ai blegit de tot ; ăsta-i gâtul meu. Dă-mi drumul.

- Cine ne-a îmbrâncit pe scară ?

- Nimeni, nătângule ! Un picior al meu s'a prins de al tău. Ai păţit ceva ?

- Eu nu, ci numai piciorul; îl cam doare puţin.

- Numai piciorul ? Minunat dacă-i aşa. Lasă-l deci aci şi haide la garaj, ca să ieşim odată din baraca asta infectă !

Şi se ridicară râzând. Nici unul , nici altul nu se alesese cu vreo le-ziune.

Bill Gazon aprinse un chibrit, ca să vadă în ce direcţie s'o ia spre a ajunge în garaj.

- Ştii tu Sam ce a fost ? Un strigoi. Tu crezi în stafii ?

- O da ! Bunica lui Sam...

- Ia slăbeşte-mă cu bunica ta ! Uite pe aici ieşim.

Uşa garajului era, ce-i drept, încuiată, dar nu rezistă mult atacului lor.

Sam se azvârli asupra ei cu toată greutatea trupului său şi ea se şi clătină.

Încă o împinsătură şi sbură din ţâţâni.

Marele garaj era gol. Doar într'un colţ era o masă cu scule; ici-colea vechi roţi de cauciuc şi bidoane de uleiu. N'aveau dar de căutat mult.

Bill Gazon se şi credea înşelat în speranţele sale când văzu lucind pe masa cu scule, la lumina lunii, printre ciocane şi chei pentru şuruburi, coperta galbenă a unei cărţi.

O înhăţă la repezeală şi o apropiă de ochi, ca să poată vedea mai bine.

Fluieră printre dinţi. Găsise ceva bun: aşa cel puţin credea.

- Sam vino încoace: am găsit ceva. Ştii tu ce e asta ? un mers al tre-nurilor, cea mai nouă ediţie.

- Perfect ! Un mers al trenurilor, Şi unde plecăm ?

Şi Sam îşi ridică puţin pălăria de pe frunte, vârându-şi apoi mâinile în buzunarele pantalonilor.

Era necăjit şi se săturase de atâta cotrobăială prin întuneric. Poftim, să nu-i creadă povestea cu bunică-sa ! Adică nu însemna aceasta că min-te ?

Bill Gazon însă nici nu observă că e supărat .

Răsfoia nervos broşura, nădăjduind să găsească vreun indiciu, vreo însemnare care să-i arate locul unde s'a îndreptat duşmanul său.

Căută pagină de pagină, abia văzând, în lumina slabă a lunii.

Stai ! Parcă lipsea o foaie. Da, întocmai ! Foaia aceea conţinea de sigur, itinerariul duşmanului său.

- Sam, am găsit începutul. Urma...

Un pârâit suspect, pe care-l auzi deasupra capului. Îl făcu să ridice ochii. Se speriă.

Exact deasupra sa se afla în perete o fereastruică cu gratii, pe care n"o observaseră până acum.

O mână galbenă apăru şi ...mâna aceea era înarmată cu un revol-ver.

Degetul cel mare ridicase cocoşul, producând pârâitul amintit.

Cu o hotărâre subită, Bill Gazon dete drumul broşurii şi apucând , amândouă mâinile, mâna galbenă de deasupra capului său, o răsuci.

O împuşcătură spintecă tăcerea nopţii, glontele însă se înfipse în tavan.

Trezit din visare, Sam se uită mirat la prietenul său alb şi pricepu pe dată despre ce este vorba.

Îşi roti ochii prin garaj şi dispăru numaidecât.

Bill Gazon ţinea încă strâns mâna galbenă, atârnându-se de ea cu toată greutatea.

Auzi în curând după fereastră un ţipăt înăbuşit şi văzu degetele galbene răşchirându-se. Arma căzu la pământ.

Bill Gazon dete drumul mâinii galbene şi, în acelaşi moment, auzi un trup omenesc căzând pe pavaj. După aceea, liniştea cuprinse iarăşi spaţiul.

- Sam, - chemă Bill.

Ce s’o fi întâmplat ? Să fi căzut Sam în vreo cursă ?

Tocmai era să cerceteze când negrul se înapoie în garaj, cu o mină indiferentă.

- Sam, ce ai făcut ?

- Ce a făcut Sam ? Absolut nimic.

- Cine a strigat colo, lângă fereastră ?

- Da ? A strigat, carevasăzică ? Eh, foarte simplu: mortul e mort de acuma.

- Ce vrei să zici cu asta ?

- Mortul numărul unu nu era mort, mortul numărul doi nu era nici el mort, dar mortul numărul trei e mort deabinelea.

- Aşadar...?

- Niciun aşa dar,căci ai văzut şi tu că numărul unu şi doi erau morţi. Sam a purtat numai de grijă ca numărul trei să fie mort cu adevă-rat şi ca sufletu-i să poată părăsi casa aceasta. Bunică-mea... adică nu-ţi mai povestesc nimic, iac’aşa. Hai mai bine să plecăm de aci .

- Bine, să mergem ! Nu-i nimic de găsit aci.

Şi tocmai erau să plece când un sgomot suspect îi făcu să ciulească urechile.

Se opriră un timp şi ascultară.

Auziră desluşit pe cineva unblând tiptil prin casă, izbindu-se apoi de ceva şi oprindu-se.

O clipă fu peste tot linişte; după aceea auziră iarăşi dibuitul nesi-gur. Se priviră miraţi.

- Să fie iarăşi Japonezul ? – întrebă Bill Gazon

Sam făcu un gest negativ.

- Nu, ăla s’a potolit pentru totdeauna. Trebue să fie altul. Nu prea e lucru curat în casa asta.

Bill Gazon rămase pe gânduri. Dacă nu era Japonezul apoi cine umbla prin casă ?

Nu era mai bine s’o şteargă de grabă ?

Un sentiment nedefinit însă îl reţinea, îmboldindu-l să se lămu-rească, deşi poate se avânta fără folos într’un pericol nou, când ar fi fost mai bine să-i se ferească din cale.

Şi cum sta nehotărât, îi veni o idee care-l luă complet în stăpânire.

Apucă de braţ pe prietenu său.

- Ascultă Sam : trebue să fie mai mulţi în casă. Umblă prin întu-neric şi se izbesc de toate. Poate că Japonezii nici n'au plecat din oraş şi se înapoiază în taină la vechiul lor domiciliu ca să vadă de se pot iarăşi muta în el. Ce ar fi să le ieşim înainte ? Ar fi o surpriză nostimă. Vrei ?

- Bine ! Să vedem însă dacă sunt ei cu adevărat. Aşteaptă o clipă, să mă conving eu întâi dacă...

Şi Negrul o şi sbughi, reapărând însă peste câteva minute.

- Japonezul ăl dintâi zace acolo unde a căzut. Trebue să fie alţii. Să mergem !

Şi furişându-se în casă, urcară scara.

Bill Gazon îşi auzea propria-i respiraţie şi când şi-o opera pentru o clipă, o auzea pe a prietenului.

La etaj, un scaun se răsturnă cu sgomot, urmat de un blestem înă-buşit.

După aceea fu câteva minute tăcere.

Cu toate precauţiunea, treptele cam scârţâiră sub paşii celor doi prieteni.

Aşteptară şi traseră cu urechea de s'a auzit cumva; apoi abia mer-seră înainte.

Lui Bill Gazon îi se păru că vede o licărire slabă de lumină pe cori-dorul dela etaj.

Ea dispăru însă îndată.

Ajunse la ultima treaptă şi dibui pe perete, târându-se încetişor îna-inte.

Un moment în urmă însă se ciocni cu un om, care se dete înapoi, cu un ţipăt de groază.

El însă îşi păstră prezenţa de spirit şi trase cu pumnul, fără să ştie dacă a nimerit în întuneric.

Căderea surdă însă a unui corp omenesc îl lămuri că a lovit bine.

Sam sări şi el alături de el, fără să se sinchisească de sgomotul produs.

O uşă se deschise şi Bill Gazon văzu sclipind o lampă, care, fireşte, se stinse pe dată.

În scurta fulgerare a luminii însă, văzu trei-patru bărbaţi cari ataca-ră cu îndîrjire pe năvălitori.

O încăierare sinistră se porni în beznă.

Cei doi prieteni luptau cot la cot. Deoarece, în întunericul ce dom-nea, Bill Gazon nu vedea pe agresorii săi decât ca nişte umbre şi era cu totul avizat numai la simţul său tactil, greşea adesea.

În schimb, ori de câte ori nimerea, o recunoştea după sunetul surd ce-i producea pumnul, când se abătea asupra unui corp.

Gâfâitul luptătorilor era tot mai răguşit.

Bill Gazon simţea duhoarea protivnicilor săi fluturându-şi obrajii.

Reuşi să înşface pe unul şi era să-l asvârle în direcţia în care presu-punea pe ceilalţi, când îl observă că vrea să scoată cuţitul din brâu.

Trebuia să împiedice aceasta. Îl smuci de braţ şi căzură amândoi, tăvălindu-se printre picioarele celorlalţi, cari se rostogoliră la rându-le.

Se luptau astfel pe podea, într’o învălmăşeală sălbatică.

În cele din urmă, Bill Gazon izbuti să apuce cuţitul adversarului şi, scoţându-l din brâu, îl svârli cât colo.

Îi era silă de lupta asta şi se tot gândea la un mijloc cum să-i puie mai repede capăt.

Continuă să ia pe agresori drept Japonezi şi se temea de o strata-gemă a lor, care să-i strice lui şi prietenului său negru.

Era conştient că atât el cât şi Sam cu toată împotrivirea energică, tot aveau să fie biruiţi de numărul superior al protivnicilor, în cazul că dânsul n’ar reuşi să termine lupta mai repede.

Şi, cum se silea să constrângă pe duşmani să se retragă, ca apoi să poată sări într'ajutorul Negrului, se izbi cu piciorul de un scaun răstur-nat. Dar chiar în aceeaşi clipă şi concepu un plan.

Se scutură de adversar, sări repede în sus, înhăţă scaunul şi alergă în spre punctul unde bănuia că e o fereastră.

Dibui pe perete, dete de un geam şi lovi în el cu scaunul.

Sticla se sparse şi, după oarecari sforţări, obloanele se deschise.

Lumina lunii pătrunse în casă.

Care nu fu uimirea lui Bill Gazon când, întorcându-se constată că cei cu cari se luptase nici nu era Japonezi, ci nişte Mexicani zdrenţăroşi, tâlhari cari nădăjduiseră să culeagă prăzi bune în casa nelocuită.

Se bătuse dar de pomană. Se svârlise zadarnic în pericol, căci nu era căderea lui să apere avutul duşmanilor săi.

N'aveau decât să facă bandiţii ce or pofti ! Ce-i păsa lui ?

Afară de aceasta, nu era de loc dispus să facă cunoştiinţă cu cuţi-tele lor.

Sam se svârcolea încă pe jos cu trei indivizi. Bill Gazon, care avea încă în mână scaunul, lovi cu el pe tâlhari, ca să-i silească să dea drumul prietenului său.

Ei îl lăsară într'adevăr dar se năpustiră asupra lui. El însă se apără cu scaunul şi iată că Negrul şi fu lângă tovarăşul său.

Acesta svârli scaunul în agresorii săi, apucă pe Negru şi-l trase jos pe scară.

Pe ultimele trepte se împiedicară şi căzură, dar se ridicară imediat.

- Fuga Sam ! S'o ştergem din casa asta ! N'avem nici în clin nici în mânecă cu banda asta şi nici de găsit nu găsim nimic aici.

- Cum adică, să dăm bir cu fugiţii faţă de leprele astea ? - se aprin-se Sam.

Sam îşi dete şi el seamă de aceasta, astfel că ieşi, de acord cu prie-tenul său.

Tocmai se căţărau pe gardul grădinii când văzură că tâlharii îi ur-măresc. Dar ce mai voiau cu ei ?

Bill Gazon nu stete mult pe gânduri, ci-şi zori prietenul.

- Dacă nu se astâmpără şi continuă să ne urmărească, apoi… le-o coc eu ! – mormăi Sam ca un leu întărâtat.

- N’are niciun rost să te baţi cu haimanalele astea.

Şi Bill Gazon târî după el pe Negrul îndârjit, mereu urmăriţi de tâlhari.

Habar n’aveau de ce o fac.

Alergară un timp dealungul şi deacurmezişul prin oraş ca să’ mpie-dice pe tâlhari să se apropie de hanul donnei Rozina.

În sfârşit câştigară o bună distanţă şi socotiră că au scăpat de urmă-ritori.

Se opriră lângă colţul unei străzi şi se odihniră puţin, după atâta alergătură.

- Nu-i oare o batjocură să fugim noi de derbedeii ăia ? – întrebă Negrul.

Auzind nişte paşi în strada vecină şi, socotind că nu se poate să fie decât urmăritorii, Sam nu se mai putu reţine.

- Stai aici ! Ia să-i potcovesc eu puţin. Mă întorc numaidecât ! – zise el, furişându-se după colţ, ca să pândească adversarii.

Bill Gazon se uită îngrijat după el, necăjit că nu vrea să-l asculte.

Cine putea şti ce conecinţi ar avea această chelfăneală absurdă !

Negrul însă se înapoiă o clipă în urmă, apucă de braţ pe prietenul săi şi, trăgându-l după dânsul, o luă în goană de vale.

- Dar ce s'a întâmplat ? – întrebă Bill Gazon, mirat.

Sam însă nici nu-l auzi, ci tot alerga înainte.

Abia după ce cotiră după o stradă laterală, se opri, gâfâind, şi se uită sfios în juru-i.

- Ci vorbeşte odată, Sam ! Ce este ?

- Uliu, n-au fost tâlharii, ci din greşală Sam a "dezmierdat" pe doi sergenţi. Haide repede acasă !

- Ne-ai vârât acum într-un bucluc, - zise Bill Gazon, supărat.

Îşi da însă seama că nu e timp acum de dojeni.

Păşeau amândoi voiniceşte, ca să ajungă de garbă acasă.

Bill Gazon avea în buzunarul său broşura cu mersul trenurilor pe care o găsise.

Foaia lipsă avea să-l lămurească asupra locului unde duşmanul său transportase pe Thea. Prin ce ocol îl va duce foaia aceasta ?

Duşmanul sau şoferul acestuia va fi rupt foaia şi, în graba plecării precipitate, uitase să distrugă broşura sau s'o ia cu el.

Acum avea să-l trădeze. Aşa cel puţin spera Bill Gazon.

Abia de avea răbadre să se vadă în odaia sa, spre a căuta dezle-garea ce urma să-l ducă pe urmele susorii sale.

Se uită enervate la ceas Unsprezece ! Patru ceasuri dar stătuseră în casa cea galbenă. Şi câte nu li se întâmplaseră în acest scurt interval !

- Sam, acum îmi explic totul. Japonezii ştiau précis că o să năvălim iar în casa aceea şi, deşi nimiciseră tot ce i-ar fi putut trăda, nu se legă-nau, totuşi, în siguranţă, aşa că au lăsat un paznic. Printr'o autohipnoză, ni s-a

înfăţişat de două ori ca mort, în credinţa că astfel o să ne intimi-deze şi o să ne alunge ceea ce, fireşte, nu i-a reuşit. Abia când văzu că am găsit, totuşi, ceva, recurse la extrem, căutând să ne expedieze pe lumea cealaltă. Dacă a avut ghinion de ! nu suntem noi vinovaţi. Cam asta ar fi, în linii generale, explicaţia. Atâta însă nu mă lămuresc: chestia cu împuşcătura celui de al doilea mort şi cum s'a deghizat. În orice caz, dihania aia galbenă a fost un maestru în domeniul acesta. Tu ce zici, Sam ?

- De, aşa o fi, dar a treia oară s'a şters pe bot cu măiestria lui.

- Dragă Sam, tot sacul îşi găseşte peticul. Nimeni nu rămâne cruţat, s'o ştii dela mine.

În odaia sa, Bill Gazon îşi aprinse o ţigară şi se paucă, cu curaj, de noua sa problemă, în timp ce Sam îşi potolea cerinţele stomacului.

Hangiţa, nobila donna Rozina, se uita mirată la fereastra preţuitului ei muşteriu, în a cărui odaie ardea încă lumina, deşi era trei de dimi-neaţă.

Să fi făcând cumva nişte scrisori ? În orice caz, trebuia să-i puie îndoit la socoteală risipa aceasta de lumină.

Bill Gazon şedea aplecat, cu fruntea aprinsă, asupra mersului trenurilor.

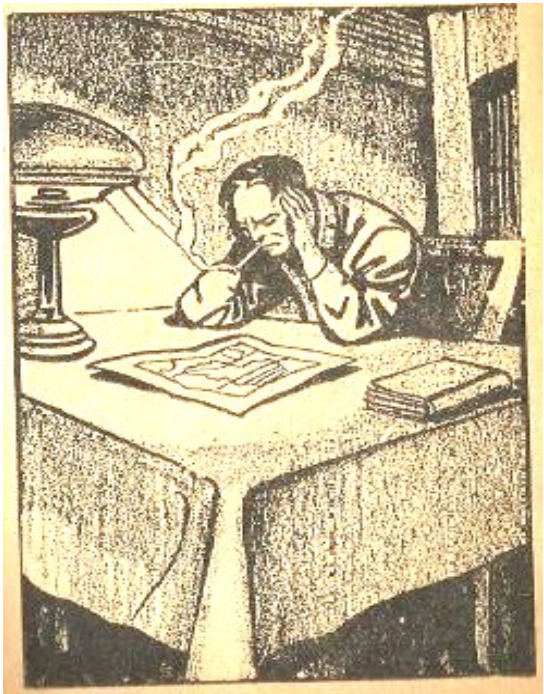

Bill Gazon ședea aplecat, cu fruntea aprinsă, asupra mersului trenurilor. (Vezi pagina 38).

Încă nu găsise dezlegarea.

Broşura nu conţinea numai legăturile de cale ferată din Mexic, ci şi rute diferite transoceanice. Dar ce se afla pe foaia lipsă ?

Toată truda lui Bill Gazon era îngreuiată din cauza slabelor sale cunoştinţe de limba spaniolă. Şi totuşi, în pofida obstacolelor, trebuia să afle ce figurează pe acea foaie.

Îşi aprinse o nouă ţigară, cine ştie a câtea la număr, îşi sprijini capul în palme şi-şi puse mintea la contribuţie.

Deodată îl străbătu ca o străfulgerare. Da, numai acesta trebuia să fie drumul apucat de duşmanul său !

Sări în sus cu un chiot, de răsturnă scaunul, şi se învîrti în juru-i.

- Sam, am găsit !

Dar Sam, suflet credincios, dormea.

Nu putuse ajuta la munca aceasta pe prietenul său alb şi adormise, de plictiseală. Bill Gazon îl scutură vessel.

-Am găsit, Sam am găsit ! Le-am dat de urmă. Plecăm mâine.